



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) Bc. J. B.** a **b) M. B.**, oba zastoupení JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem, sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 123/36, 370 01 České Budějovice, proti žalovanému: obec **Vráto**, sídlem Vráto 20, 370 01 České Budějovice, týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného žalovaným v podobě Změny č. 1 územního plánu obce Vráto, schváleného usnesením zastupitelstva č. 35/2016 ze dne 7. září 2016, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 50 A 93/2018 - 8,

**t a k t o :**

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 50 A 93/2018 – 8 **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Dne 7. září 2016 schválilo zastupitelstvo obce Vráto usnesením č. 35/2016 opatření obecné povahy v podobě Změny č. 1 územního plánu obce Vráto, které nabylo účinnosti dne 23. září 2016 (dále jen „opatření obecné povahy“).

[2] Žalobci se návrhem doručeným dne 20. listopadu 2018 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhali, aby soud přezkoumal opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a spolu s tím podali žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[3] Usnesením ze dne 22. listopadu 2018 č. j. 50 A 89/2018 - 6 vyloučil krajský soud návrh na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání a následně jej usnesením ze dne 28. listopadu 2016 č. j. 50 A 93/2018 - 8 (dále také jen „napadené usnesení“) odmítl jako opožděný podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) podali proti usnesení krajského soudu včas kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e), kterou navrhuji napadené usnesení zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že krajský soud při posuzování včasnosti jejich návrhu přehlédl ustanovení čl. XXXVIII zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 225/2017 Sb.“), tj. přechodná ustanovení k novelizaci soudního řádu správního. Dle tohoto ustanovení mají za to, že jejich návrh byl podán včas a krajský soud otázku jeho včasnosti posoudil nesprávně.

[6] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou naplněny a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou a důvodnou.

[8] Krajský soud skutečně – jak uvádí stěžovatel – při posuzování včasnosti návrhu na přezkum opatření obecné povahy zcela opomenul ustanovení čl. XXXVIII zákona č. 225/2017 Sb., zejm. jeho bod 3, který se zabývá během procesních lhůt pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Nezohlednil tak zákonné ustanovení, které je v dané věci relevantní a má vliv na posouzení včasnosti návrhu na zahájení řízení.

[9] Nejvyšší správní soud se zabýval též výkladem předmětného ustanovení. Pokud by totiž i při jeho zohlednění vyhodnotil návrh na zrušení opatření obecné povahy jako opožděný, bylo by namíste, aby jej sám odmítl podle § 110 odst. 1 věty první za středníkem s. ř. s., resp. aby v tomto případě kasační stížnost zamítl se správným odůvodněním, proč návrh opožděný byl. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod, aby se odchýlil od své dosavadní judikatury, podle které *„pokud nabylo opatření obecné povahy účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (před 1. 1. 2018), a přitom by lhůta k podání návrhu na jeho zrušení podle dosavadních předpisů uplynula za dobu delší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., zkracuje se lhůta pro podání takového návrhu na 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“* (rozsudek ze dne 6. září 2018 č. j. 4 As 252/2018 - 27).

[10] Opatření obecné povahy nabylo účinnosti 23. září 2016, tříletá lhůta pro jeho napadení podle předchozí právní úpravy by uplynula 23. září 2019, v důsledku citovaného přechodného ustanovení se však zkrátila na jeden rok od nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., tedy od 1. ledna 2018. Návrh byl soudu podán 20. listopadu 2018, zjevně před uplynutím jednorozhodné lhůty od nabytí účinnosti novely. Napadené usnesení o jeho odmítnutí pro opožděnost je tedy ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezákonné.

[11] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. jako důvodnou, napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[12] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s.).

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2019

JUDr. Tomáš Langášek  
předseda senátu